

Det Anarkistiska Biblioteket

Lyckan

Selma Ahlgren

Selma Ahlgren
Lyckan
1912

Tidningen Brand #3 1912

www.anarkistiskabiblioteket.se

1912

Vi tala så ofta om den stora lycka som kommer att råda i det nya samfund vi sträva efter och vilja bygga upp, att man lätt frestas att tro, det vi själva mena att här kunna inga sorger nå oss; här äro vi med ens komna in i själva paradiset. Det är farligt och vilseledande detta tal om lyckan. Erfarenheten har ju visat oss, att solen icke skiner alla dagar. En leende sommarsolskendsdag kan hastigt förbytas i ett dundrande åskväder med åtföljande hagelbyar, som på ett ögonblick ödelägger vad människor i långa tider arbetat på att frambringa. En leende och fruktbar ort kan plötsligt hemsökas av en orkan, som välter husen omkull och slår människorna i dem ihjäl, och slutligen komma så oändligt många andra ting med i spelet, som utsläcka lyckokänslan hos människan, eller i vart fall, bedövar den för långa tider framåt.

Du är ung och frisk och varmblodig och lidelsefull, likgiltigt om du är man eller kvinna; du längtar om våren, med solens återvändande till din trakt, ditt hem, med samma brunst som jorden efter kärlek och befruktning - det är naturens stora, heliga lag, som genomgår allt levande.

Men människan har många krafter, egenskaper och möjligheter gömda i sig, många som hon icke känner, men som plötsligt en dag kunna resa sig och visa sig för henne, i ett blixtljus som kommer henne att förfäras.

Se på de unga som älska varandra. De svära varandra evig trohet och det göra de så gärna, ty de tänka, att det sköna nuvarande skall förbli oförändrat, de skola bli vid att älska varandra genom tiderna - och så gå de hän och gifta sig - lagligen. Men vad sker? Detsamma som erfarenheten så ofta har visat dem, men som deras motvilliga ögon icke vilja se. Deras kärlek begynner en dag att gå sin upplösning till mötes. Allt som har en begynnelse har också ett slut. »Allt löv blir till hö, allt liv måste dö medan åren och tiderna strida».

Detta är så förfärligt för många människor, att de i förtvivlan gå hän och företaga sig saker, som de icke ville hava gjort, om deras uppfostran varit en annan och mera förnuftig, om de i tide hade blivit härdade, om de i tid hade fått kunskap om livet.

Intet är farligare än detta tal om lyckan, som klingar så förledande skönt i våra öron, så fullt av det ljuvaste hopp om, att utan sår och skador gå genom livet. Intet gör oss heller svagare, mera oförbedda att möta sorgen och smärtan, som ju dock oavvisligen träffar oss alla, fast mer eller mindre hårt. Men vem av oss vet på förhand hur hårt vi skola bli träffade!

Det är gott för oss alla att icke veta det, ty om vi precis visste det, skulle måhända även detta göra oss hopplösa och betaga oss livslusten - men vad som är gott för oss, det är att vi förstå, att möjligheterna alltid

finnas där, så att vi måste göra oss krigsberedda. Vi skola bereda oss på det värsta, men hoppas det bästa, ty hoppet det är människans säkraste livsvärn, liksom arbetet är hennes djupaste lyckokälla, tillflykten då våra hjärtan äro bedrövade, trösten i våra sorger.

Vi skola läras att förstå, att även om våra idéer till mänsklighetens befrielse och lyckliggörelse, kommer att omfattas av all världen, även om hela vårt program blev genomfört, så äro vi icke därmed komna utanom lidandet; det följer mänskligheten - ja det följer allt levande, det kan man tryggt påstå, men i och med förändrade samhällsformer kommer även lidandet att till dels skifta karaktär. Vi kunna icke helt undgå smärtan under några som helst förhållanden, även de allra bästa; men vad vi kunna göra, det är att strida för att få bort allt överflödigt lidande, all olycka som härflyer av okunnighet om livet och dess krav och framförallt kunna vi stirra för att förändra samfundets struktur. Det kunna vi göra genom att förskaffa oss kännedom om lagarna för samhällets byggnad och utveckling. Då vi känna dess lagar äro vi i stånd att fjärma allt det, som står hindrande i vägen för en god utveckling och bekämpa de onda och mörka makter som vilja hindra oss på vår väg mot befrielse och den lycka som är uppnåelig. Här är det som vi alla måst med; här är det som vi må läras att offra något, för att vinna något, här är det som vi må förstå, att även om vi blott orka förflytta den allmänna tyngdpunkten ett litet fjät, så kräver det all den hänförelse och tro på saken, som vi äro mäktiga. Om vi tro att vi skola komma en hel mil framåt och så i stället bara komma ett tuppfjät, så är vårt arbete dock icke förspillt. Kamp är liv och livet är värt att levas.

En gång i framtiden, när det lidande som kommer av fattigdom, nöd och okunnighet är bragt ut ur världen, så ha vi andra former av lidande och sorger igen, men då skall de icke vara förbehållna en viss klass, det blir mera individuellt och allmänt mänskligt; men till denna tid få vi kanske också ögonen öppna för att det kan ligga livsvärden även i sorgen.